

Holly Bourne

Acum
sunt
normală?

Primul volum al seriei
Clubul Fetelor Bătrâne

Unu

A început cu o petrecere.

Dar nu orice fel de petrecere. A fost și Prima Mea Întâlnire. Gen, prima întâlnire pe care am avut-o VREODATĂ. În toată viața mea. Pentru că, în sfârșit, după toate rahaturile din ultimul timp, eram pregătită să ies cu băieți.

Îl chema Ethan și îi plăceau The Smashing Pumpkins (orice o fi și asta) și deja reușise să-și crească un început de barbă. Și i-a plăcut de mine suficient de mult încât să mă invite în oraș după ora de Sociologie. Și era amuzant. Și avea niște ochi foarte mici, dar foarte drăguți și negri, ca de dihor, gen. Dar un dihor sexy. Și cânta la tobe și la vioară. La amândouă! Deși sunt, gen, instrumente total diferite. Și și...

...și, o, Doamne, cu ce NAIBA să mă îmbrac?

OK, deci eram stresată. Și obsesivă. „Obstresată” la puterea un milion. Într-un fel absolut deplorabil. Dar era o chestie megaimportantă. Făceam și eu în sfârșit ceva NORMAL. Și m-am gândit că o să mă

descurc. Și *știam* cu ce să mă îmbrac. Încercasem toate combinațiile posibile înainte să aleg niște blugi strâmți, o bluză neagră și un colier roșu, adică cea mai sigură ținută de întâlnire posibil, după mintea mea.

Urma să fiu normală din nou. Dar voiam să o fac cu pași înceți și siguri.

Ținută

Blugi = Cool, ca-toată-lumea și n-o-să-ne-o-tragem-imediat-deci-nici-să-nu-ți-trecă-prin-cap-băiete.

Bluză neagră = Slăbește – da, știu... păi, era prima întâlnire, iar medicamentele mă făcuseră puțin cam... pufoasă.

Colier roșu = Sugerează că sunt sexy, pentru peste șase luni, dacă ai fost un băiat bun și dacă o să fiu pregătită, și după ce mi-ai spus că mă iubești, și ai aprins niște lumânări, și toate chestiile alea care probabil nu i se întâmplă cu adevărat nimănui...

... A, și după ce te-ai spălat de o sută de ori și ți-ai făcut vreo 10 analize pentru BTS-uri.

Ținută. Drăguță. Cu care nu puteam da greș.

Pune-o pe tine, Evie. Pune-o naibii pe tine.

Așa că asta am făcut.

* * *

Înainte să vă spun cum a mers și cum *așa a început ceva*, dar nu relația mea cu Ethan, mă gândesc că o

să vreți să știți cum l-am cunoscut, ca să puteți să investiți un pic emoțional.

Rahat. Tocmai m-am dat de gol că relația mea cu Ethan n-a funcționat.

Aia e. Oricum, cine a mai avut o super poveste de dragoste cu un tip care arăta ca un dihor sexy?

Cum te-ai întâlnit Evie pe Ethan

Liceu nou. Începusem școala într-un liceu nou, unde numai o mână de oameni mă știau drept „fata care-o luase razna”. În ciuda tezelor¹ mele date-mai-mult-pe-acasă, liceul m-a lăsat să intru în bac² pentru că, de fapt, sunt destul de deșteaptă atunci când nu sunt internată.

L-am remarcat pe Ethan la prima mea oră de Sociologie. În primul rând pentru că era singurul băiat din clasă. În plus, arăta ca un dihor cu un început de barbă sexy.

S-a așezat în fața mea și ochii ni s-au întâlnit aproape imediat.

M-am uitat în spate, să văd la cine se holba. Nu era nimeni.

— Bună, eu sunt Ethan, mi-a spus, schițând un salut cu mâna.

Am dat și eu din mână.

— Bună, eu sunt Evelyn... Evie. Doar Evie.

¹ În original, GCSE – set de examene care se dau în sistemul de învățământ britanic înainte de ultimii doi ani de liceu.

² În original, A levels, GCE Advanced Level (General Certification of Education Advanced Level), set de examene care se dau la finalul ultimilor doi ani de liceu și reprezintă apogeul învățământului secundar superior.

— Ai mai făcut Sociologie până acum, Evie?

M-am uitat la manualul nou-nouț de pe banca mea, cu cotorul încă intact.

— Ăăă, nu.

— Nici eu. Dar am auzit că e o materie de umplutură. La care iei ușor 10, nu-i așa?

Mi-a zâmbit într-un fel care m-a făcut să simt tot soiul de lucruri pe dinăuntru. În așa hal, încât am simțit nevoia să mă așez pe scaun. Numai că deja stăteam jos, așa că m-am foit stânjenită, m-am panicat și am chicotit ca să nu se vadă.

— Tu de ce ai ales cursul ăsta? m-a întrebat.

O întrebare. Poți să răspunzi la întrebări, Evie. Așa că am zâmbit și am spus:

— Mi s-a părut mai puțin periculos decât Psihologia.

Ups. *Gândește*. E bine să gândești înainte să răspunzi la întrebări.

S-a încruntat sub claia de păr ciufulit.

— Mai puțin periculos? a repetat.

Am încercat să explic.

— Da, știi tu, eu... ăăă... păi... nu voiam să-mi vină alte idei.

— Idei?

— Sunt foarte influențabilă.

— Ce fel de idei?

S-a aplecat peste bancă interesat. Sau confuz.

Am ridicat din umeri și mi-am făcut de lucru cu geanta.

— Păi, la Psihologie înveți despre toate chestiile care o pot lua razna în capul tău, i-am spus.

— Și?

M-am mai jucat puțin cu geanta.

— Păi, începi să-ți faci alte griji, nu? Gen, știi că există o chestie numită tulburare de identitate a integrității corporale?

— Integri-ce corporală? m-a întrebat, zâmbind din nou în felul ăla.

— Tulburare de identitate a integrității corporale. Practic, te trezești într-o zi convins că nu ar trebui să ai două picioare. Brusc, îți urăști piciorul pe care îl simți în plus și vrei să-ți fie amputat. De fapt, unii bolnavi chiar *se prefac* că le-a fost amputat! Și singurul leac este ca un doctor tăietor-de-picioare să ți-l hăcuiască ilegal. Oamenii nu capătă TIIC, așa se cheamă, TIIC, până pe la douăzeci și ceva de ani. Oricare din noi ar putea ajunge să aibă TIIC. Nu știm încă. Putem doar să sperăm că o să rămânem atașați emoțional de membrele noastre. De-asta Sociologia e mai puțin periculoasă, după părerea mea.

Pe Ethan l-a pufnit râsul și toate celelalte fete din clasă s-au întors să se holbeze.

— Cred că o să-mi placă la Sociologie cu tine, Evie.

Mi-a făcut cu ochiul, înclinând capul cu subînțeles.

Inima a început să-mi bată foarte repede, dar nu ca de obicei, ca o insectă prinsă în cursă. Altfel. Și era bine.

— Mersi, cred.

Respectiv Ethan n-a făcut altceva decât să se holbeze la mine pentru tot restul orei.

Așa ne-am cunoscut.

M-am uitat la reflexia mea. Întâi de aproape, cu nasul lipit de oglindă. Am făcut un pas în spate și m-am uitat din nou. Apoi am închis ochii și i-am deschis foarte repede, ca să mă iau prin surprindere și să am o reacție obiectivă.

Nu arătam rău, să știți.

Din reflexie, clar nu puteai să-ți dai seama cât de emoționată eram.

Mi-a sunat telefonul, iar în inima mea s-a produs un mic cutremur.

Hei, sunt în tren. Abia aștept să te văd diseară. x

Chiar venea. Era pe bune. Apoi am văzut pe telefon cât e ceasul și am intrat în panică. Încă șapte minute și aveam să întârzii. Am aruncat totul într-o geantă, apoi am fugit la baie să mă spăl pe dinți și pe mâini.

Imediat ce am terminat, s-a întâmplat.

GÂND RĂU

Le-ai spălat cum trebuie?

M-am îndoit de mijloc, secerată. De parcă cineva m-ar fi înjunghiat în stomac cu o andrea.

Nu nu nu nu nu.

Și apoi a mai venit unul.

GÂND RĂU

Ar trebui să le mai speli o dată,
ca să fii sigură.

Atunci chiar m-am chircit cu totul, ținându-mă de marginea chiuvetei, în timp ce corpul meu se prăbușea. Sarah mă avertizase că se putea întâmpla asta. Că exista posibilitatea ca gândurile să revină după ce reduc doza. Mi-a spus să fiu pe fază. Doar că va fi OK, pentru că acum dezvoltasem „mecanisme de apărare”.

Mama a ciocănit la ușa băii. Probabil că iar mă cronometruse. Dacă stăteam mai mult de cinci minute, era deja un semnal de alarmă.

— Evie?

— Da, mamă, i-am răspuns, încă ghemuită.

— Ești bine? La ce oră trebuie să pleci la petrecere?

Știa doar despre petrecere. Nu-i spusese și despre întâlnire. Cu cât știa mai puține, cu atât mai bine. Sora mea mai mică, Rose, știa, dar jurase să țină secretul.

— Sunt bine, ies imediat.

I-am auzit pașii pe hol și am expirat încet.

Ești în regulă, Evie. Nu trebuie să te speli din nou
pe mâini, nu-i așa?
Totmai te-ai spălat. Hai, ridică-te.

Ca un soldat bine antrenat, m-am îndreptat de
spate și am descuiat calm ușa de la baie. Dar nu
înainte ca un alt scurtcircuit în creier să-mi dea
lovitura de grație.

GÂND RĂU

Opa, o luăm de la capăt.

Doi

După o vară deprimantă, cu ploii reci, luna
septembrie se comportase ireproșabil. Geaca de piele
îmi atârna pe umăr în timp ce mergeam spre gară.
Era un aer parfumat și era încă lumină, iar copiii se
dădeau cu rolele pe stradă, în timp ce părinții stăteau
afară, în grădina din fața caselor, savurându-și berea
de seară.

Eram incredibil de emoționată.

Inițial n-am vrut să mă întâlnesc cu el singură.
Dar Jane – TRĂDĂTOAREA – mergea la petrecere cu
mașina Hoțului-de-Prietene... scuze, voiam să spun
mașina lui Joel.

— N-ai nevoie de mine ca să te întâlnești cu tipul
care te-a invitat, pe bune, mi-a spus Jane cu o voce
greșos de dulce. N-ar fi cam... imatur?

Eu una credeam că e mai imatur să-ți vopsești părul
blond natural în negru tăciune ca să te răzvrătești
împotriva părinților tăi altminteri perfect de treabă –
așa cum făcuse Jane. Dar nu i-am spus asta. Doar m-am

uitat în jos, ca să nu văd expresia arogantă din colțul ochilor ei machiați cu negru.

— M-am gândit doar că ar fi fain dacă am ajunge toți odată, i-am răspuns. Tu și Joel. Ethan și cu mine. Știi, ca un grup?

— Scumpo, o să vrea să fiți doar voi doi. Crede-mă! Mai demult aveam încredere în Jane.

Mai demult aveam încredere în propria-mi judecată.

Mai demult aveam încredere în gândurile mele.

Lucrurile se schimbă.

Iar azi, lucrurile scăpau de sub control.

Dacă Ethan nu venea? Dacă avea să fie cea mai groaznică seară din istorie? Dacă și-a dat seama că sunt dusă și și-a pierdut interesul? Dacă n-am să găsesc niciodată pe cineva care să mă suporte? Adică, da, mă simțeam mai bine, dar eram tot... eu.

Mi-am amintit ce mi-a spus Sarah despre întâlniri.

Ce mi-a spus Sarah despre întâlniri

— M-a invitat un băiat în oraș, i-am spus.

Stăteam pe scaunul meu preferat din biroul ei, învărtind în mâini un iepuraș de pluș. Cum Sarah făcea și Terapie de Familie, aveam o mulțime de jucării cu care să mă joc când îmi spunea lucruri care nu-mi plăceau.

E imposibil să uimești un terapeut. Mergeam la ea de doi ani și învățasem asta destul de devreme. Cu

toate astea, Sarah s-a înălțat în scaunul ei de piele.

— Te-a invitat în oraș? m-a întrebat cu o voce complet neutră, de psiholog.

— Weekendul ăsta. Îl duc la o petrecere.

Iepurașul se învârtea mai repede și n-am putut să nu zâmbesc.

— Bine, nu e chiar o întâlnire. Adică, n-o să fie nicio lumânare sau petale de trandafiri sau chestii de-astea.

— Și cine e acest băiat?

Sarah lua notițe în caietul ei A4, cum făcea mereu când ziceam ceva interesant. Când scotea pixul, pentru mine era o realizare.

— Ethan, de la cursul meu de Sociologie.

— Așa, și cum este acest Ethan?

Am simțit un gol în stomac, iar zâmbetul mi s-a întins pe față ca margarina pe pâine.

— Cântă la tobe. Și crede că s-ar putea să fie marxist. Și că sunt amuzantă. Chiar ieri a spus: „Evie, ești atât de amuzantă”. Și...

Sarah m-a întrerupt. Cu întrebarea ei clasică.

— Și cum te face asta să te simți, Evelyn?

Am oftat și m-am gândit puțin.

— Bine.

Pixul s-a mișcat din nou.

— De ce te face să te simți bine?

Am dat drumul iepurașului înapoi în cutia cu jucării și m-am întins, încercând să găsesc răspunsul.

— N-am crezut niciodată că un tip o să mă placă, presupun. Cu tot ce se întâmplă aici...